

In memoriam

PERE DOMINGO I SANJUAN

He de tornar a parlar ací de metges —no endebades m'he passat gairebé quaranta anys entre ells— per tal de retre homenatge pòstum al doctor Pere Domingo i Sanjuan, científic d'altura que honorà Catalunya, i vinculat a Tortosa per raons familiars car els seus germans visqueren molts anys ací, entre ells Marcel·lí, que dit si-gui de passada, fou l'únic polític que en el curs d'aquest segle ha fet vibrar a la nostra gent.

La brillant carrera de Pere Domingo començà fa més de cinquanta anys tant en la seva actuació privada com dedicant-se a la investigació bacteriològica al Laboratori Municipal barceloní, on treballà al costat dels doctors Turró i González i fundà un dels més prestigiosos laboratoris catalans, per tal de fer arribar a la classe mèdica i al públic els resultats pràctics de la seva tasca científica. Home fidel a la seva terra, la va servir des de la Generalitat restaurada com a cap de Serveis Sanitaris (amb don Manuel Corachan com a conseller) i fou també professor de 1a Facultat de Medicina de la Universitat Autònoma de llavors, sense deixar, però, els seus treballs de laboratori i aconseguint cada dia un major relleu dins de la Medicina del país. Quan arribà la dissortada hora de l'exili, Domingo se n'anà a Amèrica i allà l'home de ciència es desdoblà en home d'empresa, creant laboratoris a alguns països del Nou Continent i especialment a Cuba, on fixà la seva residència; durant tots aquests anys, el nostre home, sense perdre mai el contacte amb Catalunya, seguí la seva carrera d'investigador, assistint a nombrosos congressos internacionals àdhuc com a delegat oficial, publicant el fruit dels seus treballs i consolidant el seu prestigi dins del camp de la bacteriologia mundial. Al retornar a casa on podia gaudir d'un merescut descans, continuà amb el seu quefer habitual no solament al seu estimat laboratori d'Hostafrancs sinó ocupant la presidència de la Reial Acadèmia de Medicina a la mort d'en Pedro i Pons, essent membre il·lustre de l'Institut d'Estudis Catalans, dirigent de la Societat Catalana de Biologia i accedint darrerament a presidir el Consell d'Administració d'una de les més importants empreses farmacèutiques de l'Estat, càrrecs tots ells obtinguts com a reconeixement de la seva vàlua indiscutible.

Jo vaig conèixer Pere Domingo l'any 1932 durant el Congrés de Metges de Llengua Catalana celebrat a Ciutat de Mallorca —al que vaig anar acompanyant al meu recordat oncle Secundí Sabaté—, i se'm presentà com un home elegant, de bona planta, amb un atractiu personal gens corrent entre nosaltres; qualitats humanes que ha mantingut sempre fins arribar a la fi inesperada després d'una operació quirúrgica d'urgència, puix com em deia fa uns quants anys el meu bon amic el professor Antoni Oriol i Anguera (encara a Mèxic quan ací ens fa falta): "els metges tenen molt mala sort quan són ells els malalts".

Com a cloenda d'aquestes ratlles dedicades a qui fou per a mi respectat amic de sempre abans que altra cosa, vull fer pública precisament en aquest setmanari comarcal, una convicció meua des de molts anys que per bé que l'hagi manifestada a alguns amics, mai no l'havia escrita. I és que, tot i reconeixent els grans mèrits de Marcel·lí com a home de bé, com a polític, com a publicista, com a pedagog i com a orador —si sortim de l'àmbit local i ens enlairem a l'internacional—, jo sempre he cregut que el número 1 de la família Domingo era l'home que ara acabem d'enterrar.

CARLES SANCHEZ i PASTOR